

— Θα σὰς ὑπακούσω, κύριε, εἶπεν ἡ ὑπηρέτις, διότι εἶσθε γέρον σεβαστός, ἀλλ' αὐτὸς νὰ μὴ μὲ πλησιάσῃ!

Ἐκείνη προσέβη ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ διαταγὴν, ἀλλ' ἡ Βρετανὶς ὄρμησεν εἰς τὴν κλίμακα κραυγάζουσα:

— Μὴ μὲ ἐγγίσης σύ, ληστή, εἰδεμὴ σὲ κτυπῶ.

Ἦν γενναία ἡ Ροζίνα, καὶ ἐπιφοβὸς ἐν τῇ ὀργῇ της.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

Εἰς τὸ προσεχές:

A. B.

ΥΠΟ

JULES LERMINA

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἐδραμες νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, καὶ ἔπραξες καλῶς... ἔσφαλές ἦμωσ ἐἰς τὸ μέσον. Δὲν εἶχες ἐγγχειρίδιον; Διατί ἐπορευθής, χάριν ἐκδικήσεως, εἰς Κρεμῶναν νὰ προσκαλέσῃς τὸν ξένον;

— Σκέπτεται τὸ πάθος;... Ἄν ἦμην κύριος τῶν κινήματων μου, θὰ μὲ ἠπάτων τόσον αἰσχροῦς; Ὅτε τὸ λογικὸν ἀνελάμβανε τὸ κράτος του καὶ ἤρχιζον νὰ σκέπτομαι τὰς συμφορὰς μου, φωνή, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη οὐρανόθεν, μὲ ἐπέπληττε κραυγάζουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου... ὦ! εἶμαι μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἔνοχος. Ἐν τῇ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα μονῇ τοῦ Ἁγίου Βικτωρίνου, ἀρχαῖος ὑποτελής τῆς οἰκογενείας μου, ὁ δολοφόνος αὐτὸς τῆς μητρὸς μου, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν δόλον...

— Ἄλλὰ διατί σὲ ἐξήγειραν κατ' ἐμοῦ; Διατί διέφθειραν τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ; Διατί ἀνέθεσαν τὸν ὄλεθρόν μου εἰς τὸν βραχίονα, ὅστις μὲ ὑπερήσπιζε;... Ἐλείπον κακοῦργοι ἀπὸ τῆς γῆς; Τοῦτο εἶναι φοβερόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐνοήσω. Τότε δὲ τί ἔπραξες;

— Ἐκλαυσα ἐκ λύσσης καὶ ἔσπευσα νὰ σώσω τὸν ἀγαθὸν μου κύριον. Παρὰ τὴν Ἁγίαν Ἀγάθην τῶν Γόθων, μὲ συνέλαβον καὶ μὲ ἔφερον εἰς Βενεβέντον, ὅπου μὲ ἔρριψαν εἰς σκοτεινὴν εἰρκτήν. Ἐκεῖθεν, διὰ τῆς θύρας, ἤκουσα τὴν καθ' ὑμῶν συνωμοσίαν. Ἄλλ' ἦμην καταδικασμένος ν' ἀποθάνω τῆς πείνης, καὶ θὰ ἀπέθνησκον ἂν ἄλλος δὲν μὲ ἔσωζεν... Ἡ εὐγενὴς ὑμῶν θυγάτηρ μὲ ἔσωσε.

— Καὶ εἰς σὲ ποῖος τὸ εἶπε;

— Πολλοὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου,

ὡ πάτερ μου Εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ Καζέρτα καταληφθεὶς τὴν νύκτα εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημα...

— Καὶ τότε ἦλθον ὅπως φανερῶσω ὑμῖν...

— Ἄλλὰ διατί δὲν μοὶ ἀπεκάλυψες τὰ ὀνόματα; Πρὸς τί τὸ μυστήριον;

— Βασιλεῦ, ὁ Ρινάλδος τοῦ Ἀκουίνου, ἂν καὶ μὲ κατέστησεν ἔνοχον, ἂν καὶ πολλὰ εἰς ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν μου, ὁ μὲν μοὶ εἶναι ἐξ αἵματος συγγενῆς... Ὁ χρόνος θὰ φωτίσῃ τὸ γεγονός τοῦτο... Ὡδήγησα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ συνωμῶται, διότι οὐδὲν καλλίτερον ἐσκέφθην. Ἠλπίζα δὲ ὅτι χάριν τῆς πίστεώς μου θὰ ἐσυγχωρεῖτο ἡ ἀπιστία τοῦ συγγενοῦς μου. Ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ διατάξῃ ἄλλως. Τότε ἠθέλησα νὰ σώσω αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης. Τὸν ἐσυμβούλευσα διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀτιμίας... Ἄφρων! ἐπίστευα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἐπιδεκτικὸς μετανοίας. Ἐπεδίωξα τὸν θάνατον τοῦ Τσέρρα, διότι ἦτο ὁ μᾶλλον κινδυνώδης· οὕτως ἤλπισα νὰ τρομάξω τοὺς λοιποὺς τῶν συνωμοτῶν καὶ νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ μου, τὸν κίνδυνον.

— Καὶ ἔφυγον πάντες οἱ προδόται;

— Ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐγνώριζον, κατέφυγον μετὰ τοῦ Καζέρτα εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα φρούρια.

— Ἐπραξες τὸ ἀγαθὸν ἐκουσίως, τὸ δὲ κακὸν κατ' εἰσήγησιν ἄλλων. Πολλοὺς κινδύνους διέτρεξας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ εἰσαι ἀξίος ἀμοιβῆς. Θὰ τὴν ἔχῃς.

— ὦ γλυκύτατέ μου κύριε, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο ἢ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ ὑμῶν... Φυλάξατε τὰς ἀμοιβὰς δι' ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἰς αὐτὰς ἀποβλέπουσιν ἐργαζόμενοι. Ἐγὼ μίαν μόνην ἀμοιβὴν ἤθελα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι δι' ἐμέ, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ζητήσω. Ἀγαπῶ πρό πολλῶν ἐτῶν τὴν Ἰόλην, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔρωτος τῶν ἁγίων.

— Χάριν αὐτῆς ἠγωνίσθην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑμετέρας στέψεως καὶ ἐνίκησα... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην ἀνδρείος... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην εὐγενῆς... Ἐκάστη τῶν πράξεών μου, ἐκάστη τῶν σκέψεών μου, ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν, νὰ ἀρέσῃ εἰς αὐτήν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξορίσω τώρα ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν εἰκόνα της... οὐδ' ἐκείνη δύναται... Ἀγαπῶμεθα, ἀλλ' ὁ ἔρωτος ἡμῶν εἶναι ἀνεπίστος... καὶ δὲν θέλομεν νὰ ἐνωθῶμεν ἢ ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Ὅχι, ἐνώθητε ἐν τῇ ζωῇ... Ἐσώσας αὐτήν εἶναι ἰδική σου... Ἄλλὰ πρόσεξε καλῶς, πρὶν ἢ τὴν δεχθῆς, εἶπε μειδῶν ὁ Μαμφρέδης. Πρόσεξε καλῶς... εἶναι ὀλέθριον δῶρον αὐτὸ τὸ ὅποιον σοὶ κάμνω.

— Ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς Ἰόλης καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν κολασμένων θὰ μοὶ φαίνωνται οὐράνια ἄσπρα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐδεὶς δύναται νὰ φύγῃ τὸ πεπρωμένον του. Δός μοι τὴν

δεξιάν, Ρογήρε, καὶ σὺ Ἰόλη δός μοι τὴν ἰδικήν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Μαμφρέδης ἔλαβε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ ἦνωσεν αὐτάς. Τὸ ἐτοιμόσβεστον πῦρ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν κεκαυμένων δαυλῶν, ἀνέδωκε τρέμουσαν λάμψιν κυανῆν, (ἔχουσαν πράγματι τὸ χροῶμα, ὅπερ πιστεύουσι τὰ πλήθη ὅτι λαμβάνει ἢ φλοῖξ τῶν λαμπάδων, ὅταν σκιά τις διέρχεται παρ' αὐτάς). Ἡ ἀναλαμπὴ ἐκείνη τῆς πυρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου, ὅπερ ἐφαίνετο ἀποπνεόν θλίψιν. Ὁ χρόνος εἶχε θέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς τὴν σφραγίδα τῶν διαρρευσάντων ἐτῶν. Ἄλλοτε ροδόχρουν, ἦτο τότε ὠχρόν. Αἱ παρειαὶ του εἶχον ἀπολέσῃ τὴν δροσερότητα των. Ὁ Μαμφρέδης εἶδεν ἐν αὐτῷ, ἢ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν ζῶσαν εἰκόνα νεκρᾶς, ἢ οὐδέποτε ἀνεμνήσκετο, χωρὶς νὰ στενάζῃ, καὶ ἢς ἡ μνήμη, ἂν ἐπήρχετο αὐτῷ ἐν μέσῳ φαιδροῦ ἄσματος, τὸ ἄσμα ἐσβέννυτο ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἡ χεὶρ του ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὄργανου, ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν. Ἀπεμάκρυνε βιαίως τοὺς δύο νέους ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον ἐξικνούνητο αἱ χεῖρές του, καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὅχι, σὰς ὀρκίζομαι εἰς πάντας τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνωθῆτε ποτέ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔρρηξα κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνιῶντες ἤθελον νὰ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν, ὅτε αἰφνης ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιαζόντων καὶ ἐφάνη φῶς ἐρχόμενον ἐκ τῆς περὶ τὸ δάσος πεπατημένης ὁδοῦ.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης καὶ λαβῶν στάσιν ἀπηλπισμένης ἀμύνης ἔστη ἐνώπιον τῶν οἰκειῶν του.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος καὶ καλύψας τὴν Ἰόλην διὰ τοῦ σώματός του, ὤθησε διὰ τοῦ σαυρωτῆρος τῆς λόγχεις του τὸν Γίνον, ὅστις ἐκοιμάτο βαθύτατα. Ὁ Γίνος ἠγέρθη καθιδρῶς, ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του, ἔψαυσε αὐτὸν ἐπανειλημμένως καὶ ἐκραύγασεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ φόβου:

— Ἄ! δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι μοὶ ἀπέκοψαν αὐτήν; Καὶ ὅμως τὴν ἔβλεπον ἐμπεπηγμένην ἐπὶ τοῦ πασσάλου... Ἄ! ἦτο κακὸν ὄνειρον!...

— Γίνε!... οἱ ἐχθροί... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω ἢ φῶτα... Ἄγιε Ἀμβρόσιε!... τὰ φῶτα δὲν εἶναι ἐχθροί... δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ φίλοι... εἶναι νομίζω καλὸν νὰ κατοπτρεύσω...

Καὶ ἐγερθεὶς δι' ἐνὸς πηδήματος, ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν του, ἔλαβε τὴν λόγχην του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ φῶτα.

— Ὅχι, δὲν θὰ πορευθῆτε μόνος... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης... καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Γίνος.

— Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ μείνω, ἔσπευσε

νά εἶπῃ καὶ ὁ Ρογῆρος... δὲν εἰμεθα συστρατιῶται, κύρ Γίνε;

— Καὶ σὲς ἐπίσης καλῶς νὰ ὀρίσετε... Ἄς υπάγωμεν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀγγίων... ἤσυχα νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τὸ παιδάκι καὶ τρομάξῃ...

Προσέθετο διερχόμενος παρὰ τὸν κοιμώμενον Μαμφρέδινον... καὶ μέγα μέρος τῆς ὁδοῦ διέτρεξε βαδίζων ἐπὶ τῶν δακτύλων. Ἐμιμήθησαν αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δύο, ὁ δὲ Μαμφρέδης κατέστειλε καὶ στεναγμὸν ἔτι, ὅστις ἀνήρχετο ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς καρδίας του.

Ἀφικόμενοι εἰς τὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ δάσους, εἶδον πολυάριθμον τάγμα Σαρακηνῶν, οἵτινες ἔφερον πυρσοὺς ἐκ πύρκης, φωτίζοντες τὰ πέριξ. Παρατηρήσαντες προσεκτικώτερον, ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀμνηρὰν Σιδὶ-Ἰουσοῦφ καὶ τὸν κόμητα Ἰορδάνην τῆς Ἀγγαλῶνος, οἵτινες ἔφιπποι ἐπροχώρουσαν καταβεβλημένοι, χωρὶς νὰ λέγωσι λέξιν. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἐκρύπτετο ὁ Μαμφρέδης, εἶπεν ὁ Ἀμνηρὰς πρὸς τὸν κόμητα:

— Παρατήρησε, παρακαλῶ, κύριε κόμη... τὸ ἔδαφος, σοὶ φαίνεται ἀρκούντως ὁμαλὸν ὅπως μονομαχίσωμεν;

— Ἰουσοῦφ... Φαίνεται ὅτι ἐδημιουργήθη ἀκριβῶς διὰ μονομαχίας. Ἐν τούτοις, σὰς παρακαλῶ, ἄς περιμείνωμεν νὰ ἐξημερώσῃ.

— Μὴ ἀνέβαλον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος; διατὶ ν' ἀναβάλω τώρα τὴν ἐπανόρθωσίν σου; ὦ, ἀγαθὲ Μαμφρέδη, ποῦ δύναται νὰ σὲ εὕρῃ ὁ πιστὸς δούλος σου;

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου. Ὁ θάνατος δὲν θὰ ἦναι δι' ἐμέ τόσῳ πικρὸς, ὅσῳ ἡ εἰδησις, ὅτι ἕνεκα ἐμοῦ ὁ Μαμφρέδης ἀπώλεσε τὸν Ἅγιον Γερμανόν, ἴσως δὲ καὶ τὸ βασιλεῖον.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ! κόμη Ἰορδάνην.

— Εἰπέτε μοι, Ἀμνηρὰ, εἰδεύρετε ἂν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐσώθῃ;

— ὦ! δύνασαι ν' ἀποθάνῃς βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἀμνηρὰ, ἀκούσατέ μου. Οὔτε ἐγώ, οὔτε σὲς, εἰδεύομεν ἐπὶ τίνος τῶν δύο ξιφῶν κάθηται ὁ θάνατος. Δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σὰς ἐκφοβίσω... ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φονευθῆτε καὶ σὲς;

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴν φονευθῶ... ὅμως εἶναι καὶ τοῦτο δυνατόν.

— Καὶ τότε ποῖος θὰ φέρῃ εἰς τὸν Μαμφρέδην αὐτὸ τὸ τάγμα, πὸ σχεδὸν ἀκέραιον, καὶ τὸ ὅποῖον θὰ ἔφθανε λίαν ἐγκαίρως εἰς αὐτόν, ὅπως τὸν βοηθήσῃ εἰς τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις; Ἄν θέλετε νὰ τὸν ὠφελήσετε ζῶν, δὲν θέλετε βεβαίως νὰ τὸν βλάψετε νεκρὸς;

— Δαλεῖς τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ, κόμη Ἰορδάνην. Εἶθε νὰ ὠμίσεις οὕτω πάντοτε! Ὁμάρ, Χουσεῖν, Σοράκ, ἐφώνησαν ὁ Ἰουσοῦφ, στραφεὶς πρὸς τὸ τάγμα.

Οἱ τρεῖς προσκληθέντες ἐξήλθον τῆς γραμμῆς, καὶ ὁ Ἀμνηρὰς εἶπεν αὐτοῖς:

— Σὰς διατάττω, ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν χρεωστεῖτε εἰς ἐμέ τὸν

Ἀμνηρὰν σας, ἂν ὁ ἵππότης οὗτος μὲ φονεύσῃ, νὰ υπακούετε εἰς αὐτόν, ἕως οὗ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὡς ἂν ἦτο υἱὸς μου... ὦ! ὁ υἱὸς μου!... Συστήσατέ τον εἰς τὴν Ζαλεικὰν καὶ εἰπέτε εἰς αὐτὴν νὰ ἦναι ἀγαθὴ μήτηρ... Καὶ σὺ Σοράκ, εἰπέ εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους μου, νὰ φροντίξῃ διὰ τὸν Ζεκίμ, εἶναι ὁ ἀγαπητὸς μου σκύλος... καὶ νὰ μοιράξῃ τὸν ἄρτον τῆς μετὰ τοῦ Βοράκ, τοῦ ἐν τοῖς πολέμοις συντρόφου μου, ἕως οὗ εὐδοκήσῃ ὁ προφήτης νὰ καλέσῃ αὐτόν εἰς ἄλλην ζωὴν... Πτωχὲ Βοράκ, προσέθετο θωπεύων τὸν λαίμονα τοῦ ἵππου του· διὰ σὲ δὲν θὰ ἦναι θέσις εἰς τὸν Παραδείσον... Εἶναι ἤδη ἀποφασισμένον. Ἐπὶ τὰ ζῶα μόνον θὰ εἰσέλθουν ἐκεῖ... Σὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶσαι ὠραιοτέρος τοῦ ὄνου τοῦ Ἀαζὶ καὶ τοῦ βοῦς τοῦ Σιδὶ-Μουζά, καὶ ἂν ἀκόμη ἦσαν λευκοὶ ὡς ἡ πάχνη... ὦ! πτωχὲ Βοράκ, δὲν θὰ σὲ ἴδῶ ἐν τῷ Παραδείσῳ... Εἶσαι ἀπόκληρος...

Καὶ ἀφοῦ ἐθώπευσεν αὐτόν ἐκ νέου, σύρας τοὺς χαλινοὺς, ὤθησεν αὐτόν πρὸς τὸν κόμητα Ἰορδάνην, εἰπὼν:

— Αὐθέντα, ἡ διαθήκη μου ἐτελείωσε... σὺ δὲν ἔχεις νὰ διαθέσῃς τι;

— Τίποτε, εἰπέτε μόνον εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὅτι τῶν στεναγμῶν μου ὁ μὲν τελευταῖος ἦτο ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ προτελευταῖος ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Τότε δυνάμεθα ν' ἀρχίσωμεν.

Καὶ ἀμφότεροι, σπασάμενοι τὰ ξίφη, ὡπισθοχώρησαν, ὅπως ἐφορμήσωσιν ὀρμητικώτεροι κατ' ἀλλήλων.

— Κάτω τὰ ξίφη!... ἔρχεται ὁ βασιλεὺς...

Ἡ φωνὴ αὕτη ἐξήλθε τῶν ἰσχυρῶν πνευμόνων τοῦ Γίνου, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ προσβάλλωσιν ἀλλήλους. Ἐκπλαγέντες, ἐστράφησαν καὶ εἶδον τὸν Μαμφρέδην σπεύδοντα πρὸς αὐτούς. Ἀφίππευσαν ἀμέσως καὶ μετ' αὐτῶν πάντες οἱ παριστάμενοι Σαρακηνοί. Ὁ Ἰουσοῦφ, πλησιάσας εἰς τὸν Μαμφρέδην ἐγονυπέτησε κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνατολιτῶν καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἄχρι τοῦ ἔδαφους ἔλεγε θρηνῶν:

— ὦ! ἀξίωσέ με, κύριέ μου, νὰ καταπατηθῶ ὑπὸ σοῦ, τόσον ἐταπεινώθη ἡ ψυχὴ μου, ὥστε φθονῶ τὸν θάνατον τοῦ ἔρπετοῦ.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ὁ κόμης Ἰορδάνης, ἐν στάσει πλήρη σεβασμοῦ, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Μαμφρέδου καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του κατεφιλεῖ αὐτὴν στενάζων καὶ λέγων:

— ὦ, ἀγαθὲ βασιλεῦ μου!...

— Σὲ ἐπρόδωκα, ἔλεγεν ὁ Ἰουσοῦφ· σὲ ἐπρόδωκα, ὡς ὁ Ἰσκαριώτης ἐπρόδωκε τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, καὶ ἡ τιμωρία μου δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον φοβερὰ τῆς τιμωρίας ἐκείνου.

Τὸ χρονικὸν λέγει ὅτι, ἂν οἱ καιροὶ ἦσαν ἄλλοιοι, ὁ Μαμφρέδης θὰ ἐξετέλει τὴν πρὸς τὸν Ἰουσοῦφ ἀπειλήν του, ἤτοι θὰ ἀπέσπα αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ θὰ ἔτυπτε δι' αὐτῆς τὰς παρειάς του... Ἄλλ' ἐν ἡ διετέλει στενοχω-

ρία, ἀναγκαζόμενος νὰ φέρεται, οὐχὶ ὡς ἤθελεν, ἀλλ' ὡς ἠδύνατο, ἔθεσε τὴν δεξιὰν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε:

— Τὸ βέλος, ἂν μὴ ριφθῇ, δὲν τραυματίζει. Τὸ τόξον, ἂν μὴ ταυνοσθῇ, δὲν τοξεύει. Σὺ ὑπῆρξες τὸ βέλος, ἀλλὰ τὸ κτύπημα δὲν προήλθεν ἐκ σοῦ. Ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κόσμου, εἶνε γεγραμμένον ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ κάμῃ μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μαύρην! Τὸ κατ' ἡμᾶς μάλιστα πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἀξίζει καὶ νὰ ἀποσπᾶσωμεν αὐτὴν καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ εἰμαρμένη τὸ ἐπιτρέπῃ. Πρὸ χρόνων ἤδη, τῶν ὁποίων ἡ ἀριθμησις δὲν εἶναι δυνατή, ἡ ἐπιτροπὴ τῶν πλανητῶν ἀπεφάσισεν ὅ,τι σήμερον συνετελέσθη. Ἐγε θάρρος. Ἄν ἡ τύχη τοῦ Μαμφρέδου δύναται νὰ ἀνορθωθῇ, θὰ ἀνορθωθῇ... Ἄν πιστεύῃς ὅτι μᾶς προσέβαλες, σὲ συγχωροῦμεν.

— Γενναεῖ! Εἶθε ὁ μέγας Θεὸς νὰ σοὶ χαρίσῃ πλήρη νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου. Αἱ σημαῖαι αὐτῶν εἶθε νὰ σχηματίσωσι τὴν σκηνὴν, ἡ ὁποία θὰ σὲ προστατεύῃ κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ θερινοῦ ἡλίου. Εἶθε αἰψυχαι τῶν προφητῶν νὰ σὲ ἀνυψώσωσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Καρόλου.

— Τὸ ἐλπίζομεν... ἀπὸ τοῦ ξίφους ὁμως.

— Ναι, ἔλπιζε αὐτό, διότι πᾶσα ἀγαθὴ πράξις πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀκόμης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς σὲ ὀφείλονται πολλοὶ τοιαῦται ἀμοιβαί. Τώρα ἄφισέ με νὰ τελειώσω τὴν μονομαχίαν μου, καὶ ἔπειτα τοποθετοῦμαι εἰς τὸ πλευρόν σου, ὅπως μὴ σὲ ἐγκαταλείψω πλέον. Πιστοὶ μου — εἶπε στραφεὶς πρὸς τοὺς Σαρακηνούς — ἂν ἀποθάνω, ἴδου ὁ κύριός σου. Ἐκάστη πληγὴ, τὴν ὁποίαν καταφέρειτε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, εἶναι ἡ καλλίστη τῶν κηδεῶν, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ κάμετε εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἡμεῖς οἱ δύο τώρα, Ἀγγαλῶνος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἤγειρε τὸ ξίφος.

— Στήθι, Ἀμνηρὰ!... Προσβάλλεις τὸν βασιλέα, ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης παρεμβάς.

— ὦ!... παραμέρισε, σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός σου, Μαμφρέδη, μὴ θέλῃς νὰ καταρασθῶ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως μου.

— Ἄφετε, βασιλεῦ, ἔλεγεν ἱκετευτικῶς καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος, ἔχει διψᾶν τὸ αἷματός μου.

— Ὅχι τοῦ αἵματός σου, κόμη, ἀλλὰ τῆς φήμης μου.

— Ἐξ αἰτίας σου ἀπώλεσαμεν ὀχυρότατον καὶ ὠραῖον φρόριον, καὶ θέλεις νὰ φονεύσῃς καὶ τὸν φίλον μας. Μάθε, Ἰουσοῦφ, ὅτι δυνάμεθα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ κάμωμεν πρὸς σὲ ἐπίπληξιν, νὰ ἀπολέσωμεν τρεῖς, δέκα πόλεις, ὅλον τὸ βασιλεῖον, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸν φίλον τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας.

1. Μῆτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσης, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. (Ματ. κεφ. ε'.) Ὁ Ἰησοῦς δὲν θὰ ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους βεβαίως νῦν, ὅτε θαυματουργεῖ τὸ ὑγρὸν τῆς κυρίας Ἄλλεν.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα ὀλιγό-
τερον φίλος σου ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, καὶ
θέλεις νὰ μὲ καλύψῃ ἡ ἀτιμία; . . . ὦ!
ὄχι... αὐτὴ θὰ καλύψῃ τὸν τάφον μου,
ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ζωὴν μου.

Καὶ εἰς ἄκρον ὠργισμένος, ἔσυρεν ἐγγει-
ριδίον καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα ὅσον ἡδύ-
νατο, ἠθέλησε νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὰ στή-
θη του.

Ὁ Ἀγγαλῶνος, ὅστις ἦτο πλησίον, ἐ-
κράτησε τὸν βραχίονά του εἰπών:

— Ὁ προφήτης νὰ σὲ βοηθήσῃ! . . . ἀ-
μαρτάνεις.

— Δεῖξόν μοι λοιπὸν πῶς νὰ μὴ ἀμαρ-
τήσω.

— Ἡμεῖς θὰ σοὶ τὸ δεῖξωμεν, εἶπεν ὁ
Μαμφρέδης. Καὶ ἄλλοτε σὲ παρεκαλέσαμεν
ν' ἀναβάλλῃς τὴν μονομαχίαν. Τὸ ν' ἀναβά-
λλῃ τις δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἐγκατέλιπε.
Δύνασαι δὲ ν' ἀναλάβῃς αὐτήν, ἀφοῦ δια-
σκεδάσῃ τὴν θύελλαν ταύτην, ἐκεῖνος ὁ
ὁποῖος τὴν ἐξήγειρε.

— Θὰ τὸ ἐπραττον διὰ νὰ σὲ εὐχαρι-
στήσω. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω παράδειγμα
τοιούτου ἐν ταῖς ἱστορίαις, τὰς ὁποίας
μοὶ διηγήθησαν οἱ πατέρες μου.

— Ὡ! ὑπάρχουσι τοιαῦτα περισσό-
τερα τῶν ἑκατόν. Μολλᾶ, δὲν εἶναι ἀλη-
θές, ὅτι ἐν ταῖς ἱστορίαις ὑμῶν ἀναφέ-
ρονται πολλὰ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁ-
ποίας Ἀμυράδες καὶ Ραυάδες ἀνέβαλον
τὰς μονομαχίας κατὰ τὴν θέλησιν τῶν
κυρίων των;

Οἱ Μολλάδες τότε, παρὰ τοῖς Σαρα-
κηνοῖς, κατεῖχον τὴν θέσιν τῶν παρ' ἡμῖν
στρατιωτικῶν ἱερέων. Εἶχον μάλιστα καὶ
ἄλλα τινὰ πλεονεκτήματα, λαμβάνοντες
μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ συμβούλια, καθή-
μενοι δεύτεροι μετὰ τοῖς Ἀμυράδες ἐν
τοῖς πολεμικοῖς συμβουλίαις, ἔχοντες φή-
μην σοφῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἔτι, δι' ἃ
θὰ ἀπληθεῖτο χρόνος ὅπως ἀπαριθμήσω-
μεν αὐτὰ.

Ὁ προσκληθεὶς ἐφαίνετο ἐξηκοντούτης,
σεβάσμιος, ἕνεκα τῆς λευκῆς αὐτοῦ γε-
νεαδῆς. Εἶχεν ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον, μι-
κροῦς καὶ μέλανας τοὺς ὀφθαλμούς, στίλ-
βοντας ὡς δύο δαμάσκηνα Ἐγέλα συ-
χνάκις· ἀλλ' ὁ γέλιος του ἐκεῖνος δὲν διε-
κρίνετο ἢ μόνον ἐκ τοῦ τρόμου τοῦ πυ-
κνοῦ μύστακός του.

Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἡδύνατο νὰ προέρ-
χεται καὶ ἐκ τῆς ἐλαχίστης πνοῆς τοῦ
ἀέρος, εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ γελά
κατὰ πρόσωπον τῶν ἄλλων, χωρὶς οὗτοι
νὰ τὸ ἐνωσῶν. Ἄλλως τε ἦτο πονηρός,
ὡς ἔμπορος πωλῶν, προσεκτικὸς ὡς Ἰου-
δαῖος ἀγοράζων, καὶ ὑποκριτὴς μικρὸν τι
ἦσσαν τῶν εὐπατριδῶν τοῦ δεκάτου ἐννά-
του αἰῶνος.

Ἐν τούτοις, οἱ Σαρακηνοὶ ἐθεώρουν
αὐτὸν Ἅγιον, καὶ ἂν ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ἡ
ἡμιονός του ἐλάλησεν αὐτῷ περὶ μεταφυ-
σικῆς, θὰ τῷ ἐπίστευον ἂν ἐβεβαίωσεν ὅτι
ἦτο εἰς τῶν ἐπτὰ κοιμηθέντων, οἵτινες
ἐκοιμήθησαν ἐπτακισχίλια ἔτη, ἐπτὰ ἡ-
μέρας, ἐπτὰ ὥρας, καὶ ἐν τέταρτον, θὰ
παρεῖχον ἀπόλυτον πίστιν εἰς τοὺς λό-
γους του· ἂν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ ἀποσπάσῃ

τὸν ἥλιον ἀπὸ τοῦ στερεώματος, ἐπιπτον
εἰς τοὺς πόδας του ἱκετεύοντες νὰ μὴ ἐκ-
τελέσῃ τὴν ἀπειλήν του ταύτην, διότι θὰ
κατεκαίοντο. . .

Πτωχοὶ ἄπιστοι! . . .

Ὁ Θεὸς γινώσκει πόσους τῶν τοιού-
των ἀγίων λατρεύουσι νῦν ἐν τοῖς τζα-
μίοις αὐτῶν!

Ὁ Μολλᾶς, μόλις ἤκουσε τὴν εἰς αὐ-
τὸν ἀπευθυνθεῖσαν ἐρώτησιν, σταυρώσας
τὰς χεῖρας καὶ ὑποκλινόμενος ἀχρις ἐδά-
φους, εἶπεν:

— Ὁ Κύριος νὰ διαφωτίζῃ τὰ βήμα-
τά σου, ἐν τῇ δόξῃ του. Ἐν ταῖς ἱστο-
ρίαις ἡμῶν εἶναι πολλὰ παραδείγματα.

— Καὶ ἐγὼ οὐδέποτε τὰ ξμαθον, εἶπεν
ὁ Ἀμυράς.

— Τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν τὰ ἐδι-
δάχθης. Αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι διηγούνται
ὅτι, ὅτε Ρογήρος ὁ Νορμανδὸς ἤρπασεν
ἀπὸ ἡμᾶς τὴν Σικελίαν, εἰς κάποιος Ρο-
βέρτος Σορλόνης, στενὸς συγγενῆς του,
ἐπροχώρησε μετὰ τάγματος ἱππέων, ἀχρι
τῶν περιχώρων τοῦ Γεραμίου.

Ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐν Γεραμίῳ ὁ ἔνδοξος ἐν
τῇ πίστει τοῦ προφήτου Σιδι-Σεϊκ-Ἀλῆς,
πατήρ τῆς ὠραίας Ζουλέμας.

Ταύτην ἡγάπων περιπαθῶς δύο νέοι:
ὁ Ἰβραῖμ καὶ ὁ Ρέδης ἀμφότεροι ἐκ τῶν
πρώτων τῆς φυλῆς των, οἱ ὁποῖοι εἶχον
τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, τὴν αὐτὴν ῥώμην, τὴν
αὐτὴν γενναιότητα.

Ἀμφότεροι, κατὰ τὰς γαλινηναίας νύ-
κτας, ἔκρουον τὰς ἀρμονικὰς ἀρπας των,
ἄδοντες ὑπὸ τὰ δικτυωτὰ τῆς ὠραίας
Ζουλέμας, καλοῦντες αὐτὴν στέφανον τῆς
ζωῆς καὶ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν, παρομοιά-
ζοντες αὐτοὺς πρὸς τὰς ἀηδόνας, αἱ ὁ-
ποῖαι ἀγαποῦν τὸ ρόδον τῆς κοιλάδος,
καὶ ἐξορκίζοντες τὴν παρθένον νὰ ρίψῃ
πρὸς αὐτοὺς ἐν βλέμμα τούλάχιστον κατὰ
τὴν τελευταίαν αὐτῶν πνοήν, τὴν ὁποίαν
εἶχον ἀπαφασίση νὰ ἐκπέμψωσιν, ὑπὸ τὸν
ἐξώστην τῆς.

Τὴν προηγουμένην τῆς μάχης νύκτα,
ἔπεσε βατράχιον, τὸ ὁποῖον ἐξ ὄλων τῶν
ἀνθῶν ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς τὴν
καρδίαν.

Ἐκαστος ἤθελεν αὐτὸ ὀλόκληρον. Πε-
ριήλθον εἰς ξέριδα, καὶ ἂν μὴ ἐπενέβαινον
ἄλλοι, θ' ἀλληλοκτόνον διὰ τῶν ὀδόντων.

Ὁ Ἰβραῖμ ἔθραυσε τὴν ἀρπαν του ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς τοῦ Ρέδης.

Ἐσυμφώνησαν νὰ μονομαχήσωσι διὰ
τοῦ ξίφους, ὅπως ἴδωσιν εἰς ποῖον θὰ ἀ-
νῆκεν ἡ παρθένος.

Ὁ Σιδι-Σεϊκ-Ἀλῆς ἐδέχθη αὐτοὺς ἐν
τῇ οἰκίᾳ του, καὶ προσεκάλεσε τὴν θυγα-
τέρα του.

Ἦλθεν ἡ κεμαδόφθαλμος καὶ ἐλαφό-
πους ὠραία, ἐρυθρὰ ὡς ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς
αὐτήν. Πάντες ἔφρισον ἐξ ἡδονῆς ἐπὶ τῇ
θέᾳ τοῦ θνητοῦ ἐκεῖνου οὐρί.

— Αὕτη, εἶπε, δεῖξας τὴν νεάνίδα ὁ
Σεϊκ, οὐδέποτε θὰ γίνῃ σύζυγος ἐκεῖνου,
ὁ ὁποῖος θὰ φονεύσῃ τὸν φίλον μου, ἀλλ'
ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν προσεχῆ μά-
χην, θὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν μου.

Ἡ Ζουλέμα ἐγένετο ἀφαντος, καὶ
μετ' αὐτῆς τὸ φῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
τῶν δύο νέων.

Ἐκεῖ, πλησίον εἰς τὸν βράχον, ὁ ὁ-
ποῖος καλεῖται σήμερον τοῦ Σορλόνου, αἱ
πρῶται τῆς πρωίας ἀκτίνες εἶδον δύο ἱπ-
πότας ἐνεδρεύοντας.

Οἱ Νορμανδοὶ ἐπροχώρουν. Προηγεῖτο
δ' αὐτῶν ὁ Ροβέρτος, φέρων ἀστράπτουσαν
χρυσὴν πανοπλίαν καὶ ἐρυθρὰ πτερὰ.

Οἱ δύο ἐνεδρεύοντες ἐφώρμησαν κατ'
αὐτοῦ. . .

Τὸ αἷμα τοῦ Σορλόνου ἔδωκε τὸ ὄ-
νομα εἰς τὸν βράχον.

Ποῖος τὸν ἐφόνευσεν, ὁ Ἰβραῖμ ἢ ὁ
Ρέδης; ἠρώτησαν ταυτοχρόνως ὁ τε Ἰου-
σοῦφ καὶ ὁ Γίνος, οἵτινες ἠκροῶντο προ-
σεκτικώτατα.

Ἀμφότεροι ἐτραυματίσαν αὐτόν. Ὁ
Ρέδης ἔμεινε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου. Ὁ
Ἰβραῖμ καθημαγμένος ἔκοψε τὴν κεφα-
λὴν τοῦ Ροβέρτου καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ,
ὅπως δέσῃ τὰς πληγὰς του, ἔδραμε καὶ
κατέθεσεν αὐτὴν εἰς τοὺς πόδας τῆς Ζου-
λέμας. Ἐκεῖ ἔπεσε καὶ ἐκεῖνος, ὅπως μὴ
ἐγερθῇ πλέον. . . Ἀπῆλθεν εἰς τὰς σκηνὰς
τῶν πατέρων του. Οἱ διδάσκαλοι τοῦ πο-
λέμου ἐκήρυξαν νικητὴν τὸν Ἰβραῖμ.

Καὶ ὑπῆρξαν ἀδικοὶ! ἀνέκραξεν ὁ
Γίνος. Ἡ αὐτὴ ἀνδρεία, ἡ αὐτὴ γενναϊό-
της. Εἰς δάκτυλος σιδήρου περισσότερον
ἢ ὀλιγώτερον εἰσερχόμενος εἰς τὰς σάρκας
δὲν ἀρκεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἀνδρεῖον.

Ἐλάλησας τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ,
εἶπεν ὁ Ἰουσοῦφ πρὸς τὸν Γίνον, βλέπων
αὐτὸν μειδιδῶν, καὶ ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ.

Καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμα πολλοὺς
τοιούτους, ἂν θέλῃς νὰ τοὺς ἀκούσῃς.
Ἄν ἦσαι ἀγαθὸς ἱππότης, ὡς λέγεις, καὶ
ὡς καὶ ἐγὼ σὲ θεωρῶ, ὀφείλεις νὰ ἀνα-
θέσῃς τὴν ὑπόθεσίν σου εἰς τὸν βασιλέα
Μαμφρέδην, νὰ προτιμήσῃς τὸ γενικὸν
συμφέρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, διότι, τί νο-
μίζεις ὅτ' εἶναι ὁ μοχθηρός; ἄνθρωπος ἐπι-
διώκων τὸ συμφέρον του ἐπὶ βλάβῃ τῶν
ἄλλων. Ἐπειτα οὐδὲν σπουδαῖον θυσιά-
ζεις, ἀναβάλλων τὴν μονομαχίαν. Τοῦτο
σοὶ τὸ ἐβεβαίωσεν ὁ Μολλᾶς σου, σοὶ τὸ
ὀρκίζομαι δὲ καὶ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἀνεμί-
χθην εἰς πολλὰς μονομαχίας καθ' ὅλην τὴν
Ἰταλίαν.

— Τὸ ὀρκίζεσαι, ξένε;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ὁ
Γίνος, θίξας τὸ μέτωπόν του. Δὲν θὰ
ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἰδῶ ἀτιμασμένον, καὶ ἂν
ἀκόμη ἡ ἀτιμία σου ἦτο ἡ δόξα μου.

— Σὲ πιστεύω, διότι τὸ πρόσωπόν σου
εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ δικαίου, εἶπεν ὁ
Ἀμυράς καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐγγει-
ριδίου του νύξας τὴν ἀριστεράν του ἐξή-
γαγεν ἀπ' αὐτῆς σταγόνας τινὰς αἵμα-
τος καὶ προσέθετο:

— Φύλαξον, ὦ γῆ, τὸ αἷμά μου τοῦτο
καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν αἰσχύνην μου· ἂν δὲ
ἔλθω μίαν ἡμέραν νὰ σοὶ τὸ ζητήσω, δι-
δων σοὶ ὡς ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τοῦ ἐξυ-
βρίσαντός με, ἀπόδος μοι αὐτὸ ἀσιλον·
ἀλλ' ἂν ἀποθάνω, χωρὶς νὰ τὸ ἐξαγο-
ράσω, χύσε το ἐπὶ τῶν κροτάφων μου, καὶ

ἀς μαρτυρήσῃ ἐναντίον μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Κόμη Ἰορδάνη τῆς Ἀγγαλῶνος, μὴ προφυλάττεσαι ἀπ' ἐμοῦ, οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἰδικῶν μου. Εἴμεθα φίλοι, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐχθρούς.

— Καθὼς εὐχαριστεῖσαι, Ἰουσοῦφ.

— Τώρα ἄς υπάγωμεν νὰ καθησυχάσωμεν τοὺς ἡμετέρους, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνήσυχτοι.

Καὶ οὕτως ἔπραξαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ἐκοιμήθησαν πλέον. Ἀνεώσαν τὰ πυρὰ, καὶ διενυκτέρευσαν συνομιλοῦντες.

Ὁ Μαμφρέδης ἐκάθητο ἐν μέσῳ τοῦ Ἰουσοῦφ καὶ τοῦ Ἀγγαλῶνος. Ἡ βασίλισσα τοὺς περιεποιεῖτο. Ἡ Ἰόλη ὑπεδέξατο αὐτοὺς μειδιδῶσα, καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

Ὁ Ἀμνηρὰς ἐρωτηθεὶς πῶς συννητήθησαν μετὰ τοῦ κόμητος Ἰορδάνου, ἀπεκρίνατο :

— Δέον νὰ μάθετε, κύριοί μου, ὅτι μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως, ὁ ὅποιος διήλθεν ὑπὸ τὰ καταλύματά μου, ἐξηπλώθη χαμαὶ καὶ ἐθρήνου ἐπὶ τῇ παρελθούσῃ καὶ τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Τέλος]

Ἀκούσασα δοθεῖσαν τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου τῆς, ἡ Σάρρα ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐποίησε κινήσιν τινα ὡς εἰ νὰ ριφθῇ ἐκ τῆς ἀμάξης.

Ὁ Φροσσάρ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ ἐσκέφθη: Ἐγὼ εἶμαι τέλος πάντων μετ' αὐτῆς, θὰ δυνηθῶ ν' ἀποκρούσω δυστύχημά τι. Καὶ κύψα πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἶπεν ἀπλῶς :

— Εἰς τὴν ὁδὸν Bellechasse.

Ἡ Σάρρα εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ νεύματος, καὶ ριφθεῖσα ὀπισθεν, ἐφάνη κοιμημένη. Τῆς ἀμάξης στάσης ἀνεκλήθη εἰς τὴν ζωὴν. Ἠγέρθη καὶ, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, κατήλθε.

Θαλαμηπῶλος ἐφάνη πάραυτα, προσκληθεὶς ὑπὸ δύο κωδωνισμῶν, ἀντηχησάντων ἐν τῇ σιγῇ τῆς κλίμακος. Ἐδειξε τὴν εἰσοδὸν τῇ Σάρρᾳ, ἥτις δι' ἐπιτακτικῶν νεύματος ἐπέταξε τῷ Φροσσάρ νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ. Εὗρε τὰς θύρας ἀνεωγμένας, ὡσεὶ περιεμένετο.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἔστη, συστῆλναι τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς, εἶτα θαρραλέως εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ εἶχε διέλθῃ τὰς θλιβερὰς ὥρας, αἵτινες τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς ἠκολούθησαν.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠνεφύθη θύρα, καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά τῆς εἰσέτι ἠμφισμένη ἢ νεόνυμφος ἐνεφανίσθη, καὶ προχωρήσασα διὰ πραεῖας φωνῆς :

— Τί ζητεῖτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ; ἠρώτησε.

— Τὸν σύζυγόν σας, ἀνεφώνησεν ἡ Σάρρα, περιφρονοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέματος.

— Καὶ τὸρα ἀκόμη; εἶπεν ἡ Λευκὴ.

— Καὶ τώρα καὶ πάντοτε! ὑπέλαβεν ἡ Σάρρα μανιωδῶς. Εἶναι ἰδικός μου! Τὸν θέλω!

Ἐποίησεν ἐν βῆμα, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν θύραν ἀφ' ἧς ἡ Λευκὴ εἶχεν εἰσέλθῃ. Αὕτη ἐτέθη ἔμπροσθεν, ὡς ζῶν κώλυμα, καὶ ἀποφασιστικῆ, ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας,

— Δὲν θὰ τὸν ἴδῃτε!

— Ἄ! ἄ! φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ μὴ σοῦ ἀποσπάσω αὐτόν; εἶπεν ἡ Σάρρα μετὰ φρικώδους χαρᾶς. Δὲν εἶσαι λοιπὸν βεβαία περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύος σου;

Δύο ἀστραπαὶ ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Λευκῆς. Ἀνέφξεν αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν θύραν, καὶ διὰ τόνου ἀξιοθαυμάστου ἐμπιστοσύνης ἔδειξε τὴν διάβασιν εἰς τὴν Σάρρᾳ, λέγουσα τὴν μόνην ταύτην λέξιν:

— Εἰσέλθετε.

Ἡ Σάρρα διήλθε καί, ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Λευκὴ ἔμεινε κατηφῆς καὶ πεπηγυῖα, ἀφιεῖσα τὴν ἀντεραστρίαν τῆς μόνην μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ Πέτρος, ὄρθιος παρὰ τι παράθυρον, ἀνέμενε. Ἦτο ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ μαρκησίου Δεσσυνῆ. Εἰσελθοῦσα ἐν αὐτῷ ἡ Σάρρα κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας.

Ἐνόησεν ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶν ὅ,τι τερατῶδες εἶχεν ἡ τελευταία αὕτη ἀπόπειρα.

Ἄλλ' ἡ ἀπηλιπισμένη ἰσχύς τοῦ ἔρωτός τῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ὀπισθοδρόμησε. Καὶ μὴ ἔχουσα θάρρος ὅπως ὁμιλήσῃ, οὔτε ἀρκετὴν λογικὴν ὅπως ἀπομακρυνθῇ, ἐρίφθη ἐπὶ τινος κλιντήρος κλαίουσα.

Ὁ Πέτρος ἦλθε πρὸς αὐτὴν καί, μετὰ φωνῆς πραεῖας,

— Διατί κλαίετε; καὶ πῶς εἴσθε ἐδῶ;

— Κλαίω, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ σὺ μ' ἔκαμες νὰ υποφέρω ἀπεκρίνατο. Εἶμαι δὲ ἐδῶ, διότι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ.

— Θὰ ἐδίδον τὸ πᾶν ὅπως συντελέσω νὰ μὴ υποφέρητε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἤξεύρετε ὅτι δὲν ἀνήκα πλέον εἰς ἐμαυτόν.

— Καὶ μήπως προηγουμένως ἀνήκες;

— Ὑμεῖς αὐτὴ μὲ διετίθετε. Δὲν ὄφειλον νὰ συναίνω εἰς πάντα ὅπως σὰς σώσω;

— Ἄ! λοιπὸν! ἀνωφελὴς προσπάθεια, ἀνεκράξε μετὰ παραφορᾶς, διότι ἐχάθην τὸρα πλέον ἢ ποτέ Ἐπιστολὴ ὑπ' ἐμοῦ γραφεῖσα ἐγνώρισε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Γινώσκει ὅτι ἀνεχώρησα ἵνα μὴ ἐπανέλθω πλέον. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ μάθω ἐὰν τὸρα, ὅποτε δὲν ἔχω ἄλλον ἢ σὲ ὅπως μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ προστατεύῃ, θ' ἀπευθυνθῶ ἀνωφελῶς εἰς τὴν τιμὴν σου.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος. Ὁ ἐμεῖς σεβαστάτερος, ἐγκατα-

λείπων γυναῖκα φέρουσαν τ' ὄνομά μου, ἢ ἀποποιούμενος τοῦ ν' ἀκολουθήσω τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου, τοῦ δευτέρου πατρὸς μου; Ὑπήρξα ἀτιμὸς ἀπαξ, λησμονῶν πάντα, μαγευθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματός σας, παράφρων καταστάς ὑπὸ τῆς καλλονῆς σας· δις ὁμως δὲν θὰ γείνω.

— Πρόσεξε, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Πέτρου... Δὲν εἶπον πάντα εἰς τὸν κόμητα... Ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ δν ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ... Ἄλλ' ἔχω τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς ἀμέσως μετ' ἐμοῦ, θὰ τῷ τὰς στείλω.

Ἐξήγαγεν ἤδη καὶ ἔπαλλεν αὐτὰς ὡς ὄπλον. Διὰ μιᾶς κινήσεως ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ τὰς ἀρπάσῃ καὶ ἐξαλείψῃ. Ἄλλ' οὔτε προσεπάθησε. Ἠρξάτο νὰ γελᾷ.

— Ὁρατὸς ἔρωσ, ἀνεφώνησεν, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀπειλεῖ! συγκινητικὴ τρυφερότης ἢ πατάσσουσα καὶ φονεύουσα! Καὶ λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε; Τί θὰ ἐπράττετε λοιπὸν ἐὰν μ' ἐμισεῖτε;

— Ὡ! ἀλλὰ δὲν βλέπει λοιπὸν ὅτι παρεφρόνησα, ὅτι ἀποθνήσκω! Πέτρε, αἰτοῦμέ σε χάριν ἐλέους! Ἐλθέ! Ὡ! ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ σὲ φονεύσω.

— Ἔστω! γινώσκετε ὅτι ὁ θάνατος δὲν μὲ φοβίζει. Τὸν ἐζήτησα, μὲ ἀπέφυγε. Ὁ θὰ σὰς τὸν ὀφείλω· ὑποφέρω μάλιστα τόσον, ὥστε θὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο.

— Πέτρε, ἀνεκράξεν ἡ Σάρρα, ὀρέγουσα πρὸς αὐτὸν ἰκετιδὰς χεῖρας...

— Χαίρετε, εἶπε. Μετὰ τὴν ἀπειλήν, ἦν μοι ἀπηυθύνετε, οὐδὲν ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ εἰπώμεν.

Καὶ μετὰ σταθεροῦ βήματος, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐξῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἠθέλησε νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἡ γλῶσσά τῆς ἐκόλλησε πεπηγυῖα εἰς τὸν οὐρανίσκον τῆς, εἶδε τὸν θαλαμὸν στρεφόμενον περὶ αὐτὴν μετὰ φρικαλέας ταχύτητος, καὶ ἔπεσεν ἐρείσασα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κλιντήρος.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠσθάνθη ὅτι ἀνήγειρον αὐτὴν καὶ τὴν ἐκάθιζον ἡσυχῶς. Ἐμεινεν ἀδρανῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διετέλει εἰς τὸ βάθος ἀθύσσου. Ἦκουσε φωνῆς τινος ὁμιλοῦσης παρ' αὐτῆς.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο ἰκετευτικὴ καὶ κατανυκτικὴ. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὴν Λευκὴν.

— Διατί θέλετε νὰ τὸν καταστρέψετε, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ποῖαν χάραν θὰ αἰσθανθῆτε διὰ τοῦ θανάτου του καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Τὰ πάντα ἐν τῷ βίῳ μου εἶναι ἐρείπια καὶ καταστροφά, ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα· θέλω ὅπως ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἰδικήν μου. Τὸ πᾶν ἄς καταρρεύσῃ! ἄς πέσῃ! ἄς καταστραφῇ! Ἐπὶ τίνι δικαίωμάτι νὰ εἰσθῆ εὐτυχεῖς, ὅταν ἐγὼ σπαράττωμαι ὑπὸ τῶσων ἀληθῶν δόνων; Ἡ εὐδαιμονία σας εἶναι βάσανός μου! Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾶς σὺ, ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοεῖς.